AKBABA

Cumhuriyet — İsmetim !..

Çünkü

Radyolin

Diş doktorunun bütün hastalarına söylediği gibi dişleri sadece parlatmakla kalmıyarak onları mikroplardan, muzır salyalardan ve hamızlardan temizleyip çelik gibi sağlamlık veren yegâne iksirdir.

Her sabah - Her öğleyin
Her akşam yemeklerden sonra

RADYOLİN

VÜCUD KIRGINLIKLARI
SİYATİK AĞRILARI
ROMATİZMALAR, KULUNÇLAR
BAŞ ve BEL AĞRILARI
AYBAŞI SANCILARI

NEOKÜRİN

Kaşeleri almakla bertaraf edilir.

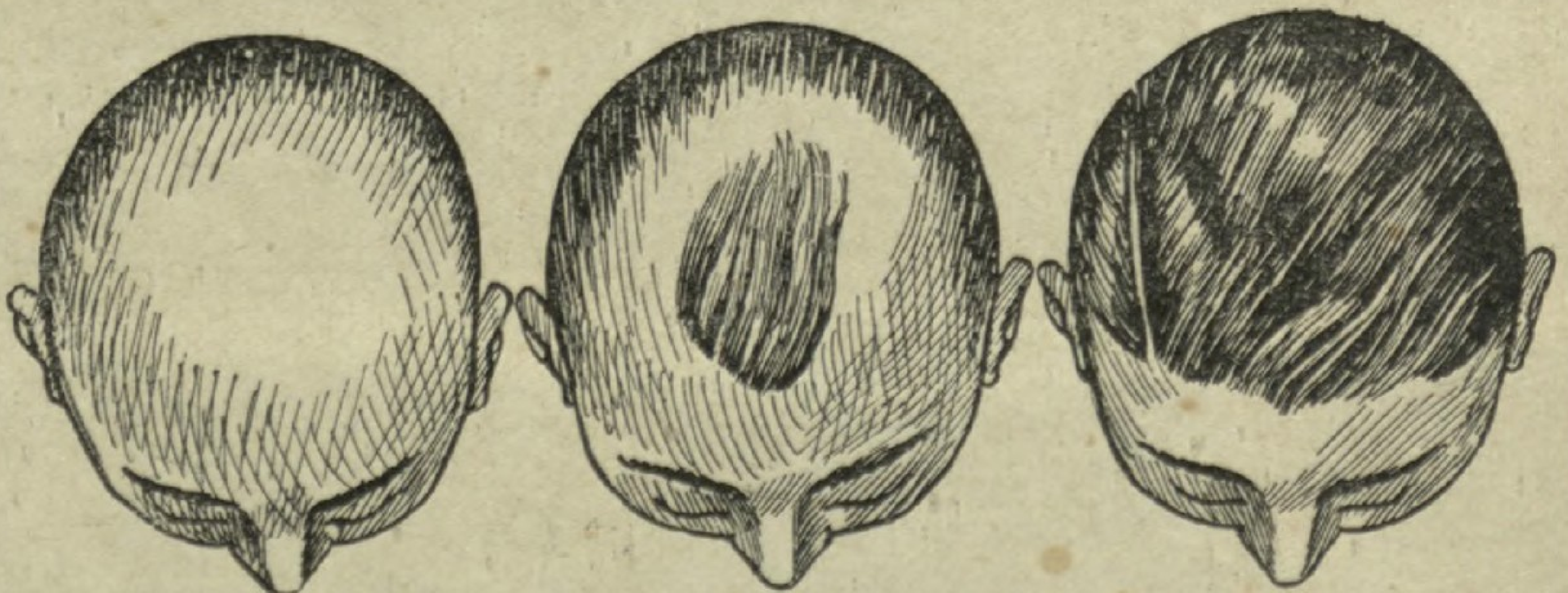
Lüzumunda günde iki kaşe alınabilir

NEOKÜRİN mideyi bozmaz ve kalbi yormaz.

Tek kaşe 6 kuruş, 6 lık ambalâj 30 kuruş.

Her eczanede bulunur.

Saç bakımı, güzelliğin en birinci şartıdır

PETROL NİZAM

Kepekleri ve saç dökülmesini tedavi eden tesiri mücerrep bir ilâçtır.

386

Dünyanın kayıbı !

Rengin çizemiyeceği, kalemin yazamıyacağı, notanın haykıramıyacağı bir matem içindeyiz: On sekiz milyon kalb, bir göğüste hıçkırıyor!.

Bir milleti ölümden kurtaran adam öldü...

Hepimizin yüreğinde bir cenaze var. Baştan başa, yurdun her kapısından ayni tabut çıktı...

Alnı secdeden parlamış yan kasketli ihtiyarların ak sakallarından yaşlar akıyor.. Ölüm muammasına yabancı çocuk gözleri ağlamaktan kızarmış.. Evlerden sokaklara, sokaklardan evlere hıçkırık taşıyor...

Ve günler geçtikçe, suya düşen bir taşın halkaları gibi bu matemin genişlediğini görüyoruz: Onun hayatı gibi, ölümü de hudutlarımızı aşıyor.. Radyolar, onun acısile inliyen birer ağız, telgraf telleri, bu felâketle ürperen birer sinirdir..

Dünyanın her köşesinden bu yıkılan dünya için dögünenlerin sesleri geliyor..

Macar matbuatı ağlıyor:

— Atatürkün ölümile dünya fakir düşmüştür...

Fransız matbuatı hürmetle baş eğiyor:

— Atatürk, yürüdüğü yolu bilen, harb-sonu dünyasının yegâne devlet adamıdır..

Rumen matbuatı hayranlığını söylüyor:

— Atatürkün eseri, bütün dünya için bir haz ve refah mevzuu olabilir..

İngiliz matbuatı bir hakikati tekrarlıyor:

— Atatürk, düşmansız bir Türkiye bırakıp gitti..

Bulgar matbuatı kayıbımızın hududunu çiziyor:

— Dünya, bu derece müstesna olan bu adamın ölümünden sonra, artık eskisi kadar enteresan değildir...

Ne mi kaybettik?..

Hayır, yalnız biz ne kaybettik diye düşünmiyelim.. Dünya ne kaybetti?.

Yusuf Ziya Ortaç — Orhan Seyfi Orhon

Atamızın beğenip Akbabaya lûtfettikleri imzalı resimleri...

Atatürke Ait Hatıralar

Âşiyan'da...

Âşiyandayız. Tevfik Fikretin hatırasını kutlamak için toplandık. Ziyaretçilerin arasında memleketin en yüksek şahsiyetleri var. Fikretin yazı odasını gezdik, rebabını gördük, resimlerini seyrettik. Rıza Tevfik'in nutkunu dinledik. Bahçeye çıktık. Grup grup konuşuluyor. Herkes aşağı yukarı birbirine benziyen şeyler söylüyor. Yanımda, rütbesini tayin edemediğim genç bir asker var. En mühim simalar etrafına toplanmış dikkatle sözlerini dinliyorlar. Bir şairin töreninde bir askerin bu kadar şayanı dikkat konuşması nedir? Merak edip sokuldum. Harpten bahsediliyor. O zatın ilk duyduğum şu sözleri derhal hafızama nakşedildi. Diyor ki:

— Bir ordunun sevkulceyş vaziyeti, askerî olmaktan ziyade siyasîdir. Orduların kimlerle harbe gireceğini diplomatlar tayin eder?

Bu bambaşka tarzda konuşan zat kimdir? Yanımdakine sordum. Kulağıma fısıldadı:

— Anafartalar kahramanı Mustafa Kemal!

Bir Gazel Okuyunuz!.

Birinci Dil Kurultayında idi. İçtima bittikten sonra Atatürk misafirlerini sofrasına davet etti. Gazeteciler, muharrirler, şairler, mebuslar, Vekiller... Her mevzua dair konuşuluyordu. Şiirden musikiye kadar.. Ara sıra bir şiir okunuyor, bir mesele hakkında fikirler yürütülüyor veya bir musiki parçası terennüm ediliyordu. Fakat daima Büyük Şef soruyor, daima bahsi o açıyor, ondan sonra davetlilerin sesleri ve sözleri duyuluyordu. Atatürk, sofraya ne kadar samimî, ne kadar teklifsiz bir hava vermek isterse istesin, Büyük Şahsa hürmeten hep böyle oluyordu. Yalnız bir iki zat müstesna. Onlar, sık sık bu sofrada bulunmanın verdiği cesaretle doğrudan doğruya konuşabiliyorlardı:

— Paşam, filâna emrediniz bir şiir okusun!

— Paşam, filân İzmirlidir, pek güzel zeybek oyunu oynuyor.

— Paşam, filânın sesi çok güzelmiş!.

Bilhassa Bay «N » ikide bir söze karışmaya başlamıştı. Adeta nazarı dikkati celbediyordu. Bir aralık Atatürk ona döndü:

— Beyefendi, bir gazel okuyunuz, dinliyelim!.

Dedi. Muhatabı telâş içinde kıvranmaya başladı. Yanındakilere fısıldıyordu:

— Hiç bilmem.. Kendi kendime mırıldanmış bile değilim!

Atatürk, yeni bir bahsin içinde bu emrini unutmuş göründü. Fakat ziyafetin sonuna kadar o zatın bir daha söze karıştığı da işitilmedi!

Ruhiyat!

Yine sofrasında bulunduğum bir gece.. «Ruhiyat»tan bahsediliyordu. Hamdullah Suphiye, İbrahim Alâeddine sualler soruyor, ciddî bir sesle şakalar ediyordu..

Bir aralık Ağaoğlu Ahmedi de sıkıştırmaya başlamıştı.. Epice terliyen Ağaoğlu, nihayet:

— Canım Paşam, dedi, neden hep muallimlere soruyorsun.. Bak, Maarif Vekilimiz burada.. Asıl başımız o.. Bir kere de o söylesin!..

Maarif Vekili Necati Merhum, Ağaoğlunun bu muzipliği karşısında telâşa düşmüştü.. Onun mahcup ve hürmetkâr bir tavırla önüne baktığını gören Gazi, derhal imdadına yetişti:

— Ahmet Bey, Ahmet Bey, dedi, Maarif Vekilimiz, Cümhuriyet maarifini kurmakla meşgul yapıcı bir zekâdır.. Onun böyle nazariyelerle uğraşacak boş vakti yok!..

Merhamet

Bir yaz gecesi.. Büyükada Yat klübünde, sofrasında ve karşısında oturuyordum.

Bir Amerikan gazetesinde, meşhur bir kadın yazıcımızın neşrettiği hatıralardan bahsolunuyordu: Gaziyi anlatan bu makalelerde bir «merhametsiz» kelimesi geçiyormuş.

Bu «merhametsiz» sözü, onun, merhamet dolu kalbini merhametsizce yaralamıştı... Teessürden ürpermiş bir sesle:

— Eğer, demişti, ben hayatımda ancak on beş kişiye merhametsiz olabildimse, bu, on beş milyon Türke olan sonsuz merhametimdendir.

Senin İçin!...

Ankara Palasta balo var. Bir hareket oldu. Gazi geliyor. Büyük Şef göründü. Herkesin elini sıkıyor, herkese gülüyor, herkese iltifat ediyor. Bir aralık Nuri Conkerle karşılaştı. Lâtife etmeyi en çok sevdiği dostu.. Derhal kaşlarını çattı:

— Gel, bakayım!

Nuri Conker geldi.

— Seni bulup getirmelerini emrettim.

— Emirle gelmem.

— Cebren getiririm.

— Cebirle de gelmem.

— Neden geldin öyle ise?

Nuri Conker muhabbet dolu gözlerile Atatürk'ün yüzüne baktı:

— Senin için geldim!

Çanakkale

Ankara Palasta, Bayan Nebilenin düğün gecesi.. Gazi neşe içinde.. Kimdi, iyi hatırlamıyorum, Sofrada bulunanlardan biri:

— Çanakkale Mustafa Kemali iyi tanır, dedi..

Merhum Nuri Conker omuz silkti:

— Hayır, dedi, Çanakkale beni iyi tanır!..

Gazi, hayretle sordu:

— Ya beni?..

Nuri Conker:

— Seni, dedi... Seni bütün dünya tanır!..

Saçından Bir Tel!

Dünyanın en büyük kumandanı, dünyanın en büyük devlet ve siyaset adamı Atatürk, ayni zamanda dünyanın en nazik adamıydı da...

Bir gün, o güzel başın resmini yapan ressam Mihri Hanıma, Atatürk somruş:

— Hanımefendi, sizin bu lûtfünüza nasıl mukabele edeyim?..

Mihri Hanım, zarif bir cevap vermiş:

— Saçınızdan bir tel lûtfediniz, kâfi!..

Fakat Atatürk daha zarif mukabele etmiş. Altın başını Mihri Hanımın önüne eğerek:

— Buyurunuz, demiş, istediğiniz kadar koparınız!..

Y. Z. O — O. S. O

Atamızın Ölümünden Sonra:

Harp ve Sulh — İkimiz de kahramanımızı kaybettik !...

Kaynana Belâsı

Yazan: ERCÜMEND EKREM

Birbirlerini tam yedi senedenberi görmemişlerdi. Mehti odasına girdiği zaman, Cahit onu büyük bir sevinçle karşıladı.

Evvelâ usulen öpüştüler, birbirlerinin hatırını sordular, sonra Cahidin sandıklardan çıkarılıp masaların, kanapelerin üzerine, şuraya buraya bırakılmış tablolarına Mehti baktı, bir sürü methetti ve nihayet Cahit:

— Canım şimdi resmi filân bırak dedi, biraz da senden bahsedelim. Asıl senin bana anlatacak çok şeylerin vardır. Nasıl evlendin, bahtiyarsın değil mi.. Karını ne zaman tanıyacağım?

Mehti, büyük bir coşkunlukla:

— Gayet çabucak, dedi, her halde bize pek çabuk geleceksin.

— Hoş o benim yabancım değil ya. ben onu ötedenberi tanıyorum. Ne şaşırın ayol, izdivacından evvel bana az mı mektuplar yazdın, ondan bahsetmek için izdivacından evvel diyorum. Çünkü sonra benden mektubu kestin. Hoş darılmadım ya!.. Saadet insanı hodbin yapabilir.

Mehti tuhaf bir hareket yaptı, Cahit hemen bunu sezdi:

— Ne o yavrum.. Bu ne demek, mesut değil misin?

— Mesudum.

— Bu pek tuhaf, pek zayıf bir mesudum oldu. Doğru söyle, mesut değil misin?. Bir şeye canın sıkılıyor galiba?. Bana her şeyi anlat, bilirsin ki ben senin hakikî bir dostunum, benden bir şey saklama, karının bir kusuru mu var?

— Yok, diye itiraz etti, karım bir melek, onunla müthiş sevişiyoruz, fevkalâde anlaşıyoruz, yalnız...

— Yalnız?

— Yalnız bir kaynanam var ama birader sana kaynana derim: Cadı!.. Cadı mı dedim?. Bütün hortlaklar, kendilerini kaynanama benzettiğim için aleyhimde haysiyet davası açabilirler. O ne melûndur bilsen.. Veba, taun, bu melûn kadının yanında Allahın büyük ihsanı kalır. Bu kadın ki, kendi lisanile «bana kızını emanet etmeğe tenezzül ettiği» gündenberi bir an sükûnet ve rahatım kalmadı. Öyle bir kadın ki benim her yaptığımı beğenmiyor ve mütemadiyen bir çok şeyleri yapmadığım için de kavga ediyor. Elbiselerimin kumaşını intihap ediyor ve bana bunu yalnız giydiriyor. Eğer karımı tiyatroya götürsem karımın sıhhatini berbat ediyorum diye bana çatıyor. Eğer evde kalacak olursam bu defa bana «tabiî, artık ihtiyarlamış, yıpranmış, çapkınlıklardan yorulmuş, dünyadan zevkini almış bir adamı ne memnun edebilir!» diyor. Eğer karım biraz rahatsız olursa, nezlesi olur, başı ağrı-

Tarih dersinde:

Öğretmen — Bana öyle bir millet söyle ki ondan birçok büyük devletler çıkmış olsun!..

Talebe — Çekoslovakya!..

— Yahya Kemal, son gazelini merhum Tamburî Cemilin ruhuna ithaf etmiş... Neden acaba...

— Yaşıyanlar arasında gazelden anlıyan kalmadı da ondan!..

sa kabahat tabiî benim. Alçak, vicdansız ben!. Ağlıyor.. Nasıl, hıçkıra hıçkıra, böğüre böğüre ağlıyor.. O çocuğunun saadeti için neler tahayyül etmiştiş. Onu büyütmek için yaptığı fedakârlıklar, her halde böyle kalbsiz bir koca elinde sıhhatinin yıpranması için değilmiş!. Aman azizim bana neler yapmıyordu, evde sevdiğim yemeği bile yiyemiyordum. Bir gazetede okumuş, havuç kanı temizlermiş diye bana pişmiş havuç kestirip yuttururdu.

— Peki be birader, ne çekip duruyorsun kahrını?... Kapı dışarı at!

— İmkânı mı var! Yalnız o böyle fazla azınca ona deli olduğunu söylüyorum ve timarhaneye yollamakla tehdit ediyorum. Tabiî bu da mümkün değil ya! Eğer bu kadından kurtulamazsam vallahi öleceğim.

Cahit biraz düşündü, sonra dedi ki:

— Ben buna bir çare bulurum. Beni bir akşam yemeğine davet et! O akşam kaynananı da çağır. Beni ona bir deli hekimi diye tanıt ve fakat ondan evvel bana onun oturduğu evin adresini ver, başka bir şeye karışma...

* * *

Mehti sevinçle içeri girdi. Cahidin yanaklarından öptü:

— Azizim, diyordu. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Dün gece rolünü ne mükemmel oynadın. Kaynanama seni meşhur emrazı akliye mütehassısı Cahit diye takdim edince, kadının ne renge girdiğini sen de gördün ya!..

Sen hastaneden filân bahsederken kadın bayılacak zannettim. Fakat sen de ona sanki ipnotize etmek istiyormuşsun gibi kemali dikkatle bakıyordun ve sen ona böyle baktıkça o nazarlarını ne tarafa çevireceğini bilemiyordu.. Ya gece nasıl yemekten sonra «Çocuklar, ben eve gideceğim, sizleri bırakacağım!» diye çıktı.

Mehti sevincinden dans ederek devam etti:

— Hepsi bu değil, dedi. Dinle, bak ne oldu. Bu sabah eve geldi, kızını kucakladı, beni de yanına çağırdı, «Çocuklar, dedi. Ben Samsuna kız kardeşimin yanına gidiyorum. Beni ne zamandır çağırıyordu. Ben de birdenbire karar verdim. O da dul, ben de! O da yalnız, ben de!. Böylece beraber yaşar gideriz!» Karım itiraz etti ama dinletemedi. Allah aşkına söyle, kaynanamı bir gecede böyle korkutmağa nasıl muvaffak oldun?

Cahit gülüyordu:

— Bir gecede mi, dedi. Azizim tam bir haftadanberi kaynananın evinin etrafında dolaşmaktayım. Onu sokağa çıkınca adım adım takip etmekteyim. Geçimsiz olduğu için alışveriş ederken mutlaka kavgaya tutuşuyordu. O böyle asabiyet gösterince ben ilk rasgeldiğim bir polise gidip saat soruyordum. Bu takip onun da nazarı dikkatini celbetti ve beni senin evinde görünce ve ona sen deli hekimi diye takdim edince ikimizin bir olup onu bir tımarhaneye atacağımızı zannetti. İşte mesele bundan ibaret...

Ercümend Ekrem

Lokantadaki edebî hâdiseden sonra:

Bir edebiyat heveslisi!..

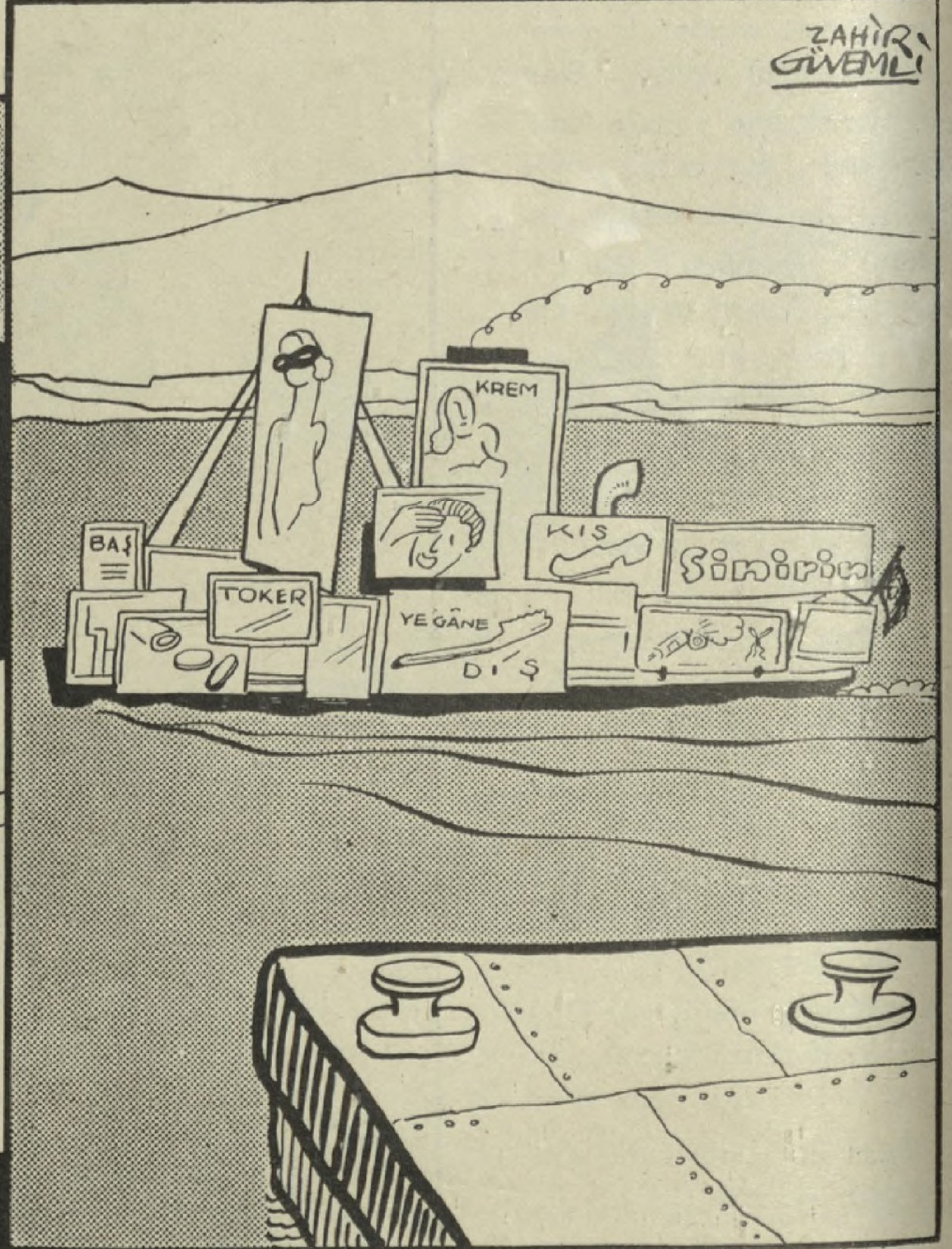
Haftanın Karikatürleri

Kendisine dayak attığı için karısını dava eden adam davasından vazgeçti. - Gazetelerden -

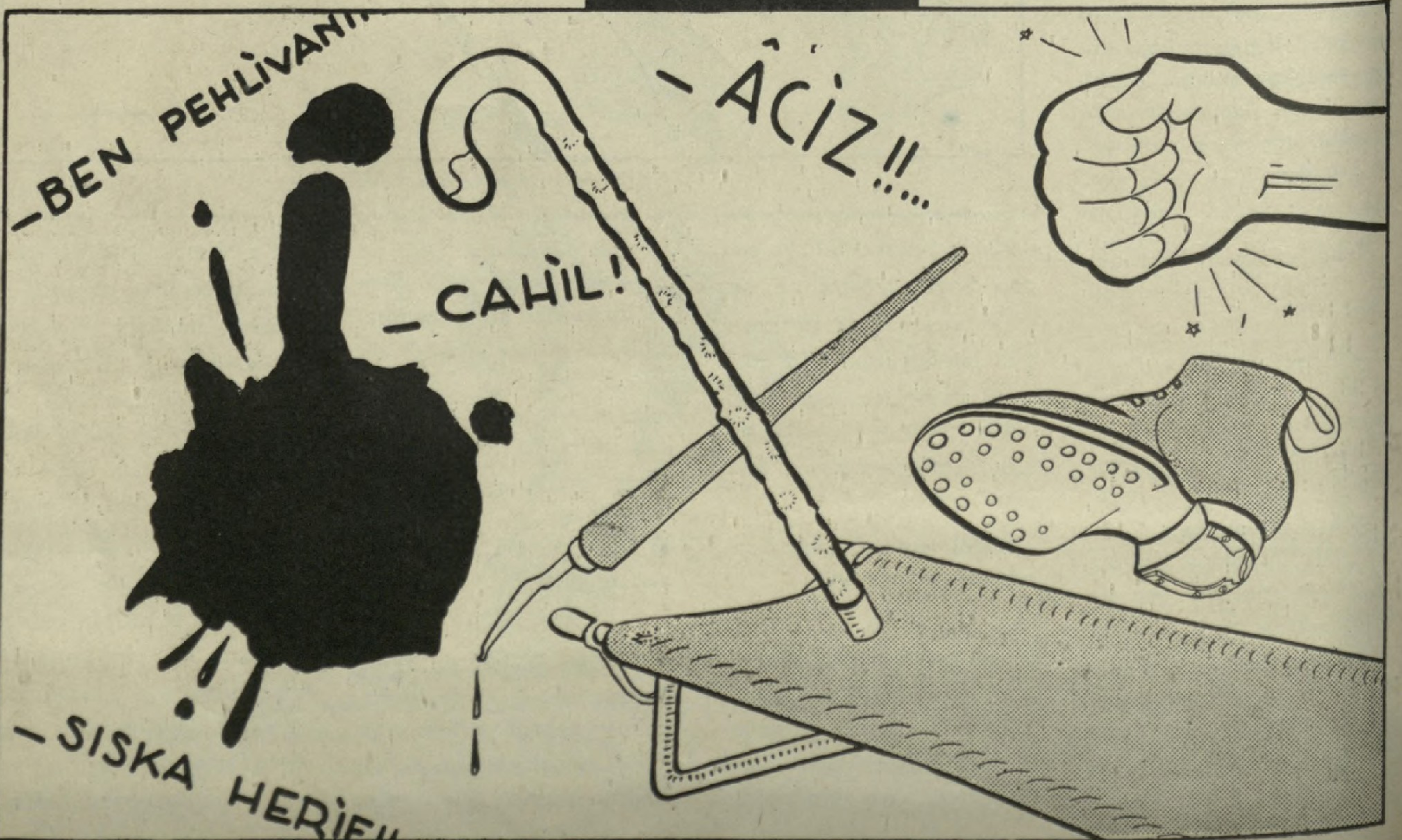

Hâkim — Haydi barışın bakalım.. Kocanız davasından vaz geçti...

Kadın — Eh... Ben de affettim öyle ise!...

Reklâm yarışı devam ederse vapurlarımızın istikbali...

«Malzemei edebiye» miz...

KUVVET

Hasan, korkunç kuvvetile övünürdü. Kılığına, kıyafetine bakılacak olursa buna pek de inanmamazlık edilemezdi. Boylu boslu bir delikanlı idi. Çevik gibi görünür, iyi dans ederdi.

Muazzez, çok sevimli bir dul kadındı. Birbirlerile tanıştıkları gün Muazzez yeşil bir elbise giyiyordu. Muazzez yeşil elbisesini müstesna günlerde giyerdi. Çünkü bu yeşil elbise onun yeşil gözlerine fevkalâde yaraşırdı ve o ne zaman bir meclise giderken yeşil giyse o gün o mecliste muvaffakiyet kazanmak ve bir kaç kalbi yakmak niyetinde olduğuna şüphe edilemezdi.

İşte yine o pazartesi günü Nazanın çayında yeşil elbiselerini giyerek yakacak gönül ararken karşısına Hasan çıktı. Hasanın bir çok

kadın muvaffakiyetleri vardı. Ve çabucak ateş alacak olan öyle samandan bir gönlü de yoktu.

Fakat kabahat bu tirşeye kaçan elbisede mi, zehir gibi ışıldıyan yeşil gözlerde mi idi? Ne oldu? Esasen her aşk böyle başlar. Hattâ uzun bir mukaddemesi olanlar bile. Çünkü insan sevdiğini kendiliğinden itiraf ettiği güne kadar hiç bir şeyden haberdar değildir.

Ve Hasan, bir gün gördü ki, Muazzeze fena halde tutulmuştur. Muazzez hafifmeşrep bir kadın değildi. Yalnız bir kundakçı gibi ateş yakmağa, yangın yapmağa hevesi vardı.

Yoksa bunun netayicini hiç ödemek istemezdi. Nitekim bu işte fena halde ilerlemiş olan Hasan birdenbire genç kadının kendisine barit bir muamelesini gördü:

— Aman rica ederim Bay Hasan. Ben kendi kendine yaşıyan dul bir kadınım, eğer şimdiye kadar ciddiyetimle yaşamamış olsa idim, bu gün cemiyetteki bu itibarımı muhafaza edebilir miydim?

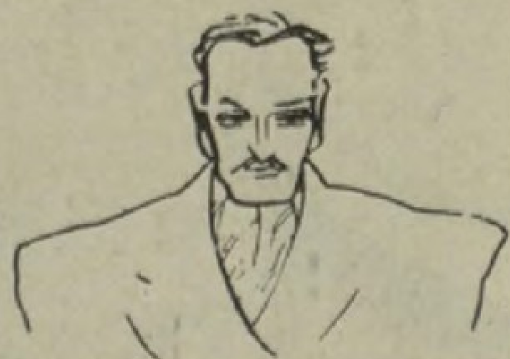
Hasan, ömrünün sonuna kadar bekâr kalmıya niyet etmişti. Fakat bu muannit red üzerine, izdivacın aleyhinde olmasına rağmen Muazzezi almıya karar verdi. Fakat Muazzez bu işe de yanaşmıyordu.

— Ben sizi iyi tanımıyorum, dedi, benim evleneceğim adamda aradığım bir takım meziyetler vardır. Bakalım bunlar sizde var mı? Meselâ birincisi sabırlı mısınız?

— Evet, dedi, bunu zannederim anladınız.

— İkincisi yalancı mısınız?

Bunu beklemekliğim, tecrübe etmekliğim lâzım... Fakat üçüncüsü, üçüncüsü çok mühimdir. Bence çok mühim, acaba kuvvetli misiniz?

Hasan güldü ve cevap vermeye tenezzül etmedi.

— Rica ederim, benim kocamın korkak ve kuvvetsiz olmasına tahammülüm yoktur. Birinci kocamdan ayrılmaklığıma sebep budur. Bir gün sokakta yanlışlıkla bir adamın ayağına bastı. Adam hiddetlendi. Sokak ortasında, benim yanımda o adamdan dayak yedi. Sonra bana ne dese beğenirsiniz: «E, ne yapayım? O benden kuvvetli idi» demesin mi? Tasavvur ediniz, bir kadın için yanındaki erkeğin dayak yemesinden duyulacak küçüklüğü tasavvur ediniz.

— Fakat ben kuvvetliyim.

— Hayır, bunu gözlerimle görmem lâzım.

— Nasıl isbat edeyim?

— Elbette bir sırası gelir.

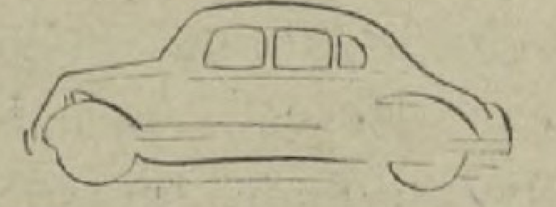
— O zamana kadar?

— Her halde kendimi sizin nişanlınız addedemem.

Bir kaç gün sonra idi. Beraber bir otomobil gezintisine çıktılar. Aksi tesadüf, otomobil yol ortasında bozulmasın mı? Tramvayın ve başka otomobillerin geçmesine mani oluyor. Hasan yerinden atladı:

Fırsat bu fırsat, diye düşünüyordu. Otomobili iter, ve ona kuvvetli olduğumu isbat ederim!.

Ve otomobile olanca kuvvetile dayandı. Terzilerin elbiselere ilâve ettikleri geniş omuzlar çok güzel, fakat, bu gibi işlerde faydası yoktu. Bir kere daha itti. Muazzez de otomobilden atlamış ona bakıyordu. Fakat bu defa da faydası olmadı. Bu ara oradan bir amele geçiyordu. Onlara baktı, yanlarına yaklaştı, ceketini çıkarıp bir koltuğun üzerine koyar gibi kaldırıma attı, kollarını sıvadı, avuçlarının içine tükürerek:

— Ha babam!

Dedi ve otomobile dayandı. Kocaman otomobil bir tüy gibi yerinden oynadı, öne doğru itildi ve tramvay yolunu kapamaktan kurtuldu. Bunu gören Hasan ademi tenezzülle dudaklarını bükerek:

— İnsan cebir istimal ederse elbette olur! dedi.

Muazzez kahkahalarla gülüyordu.

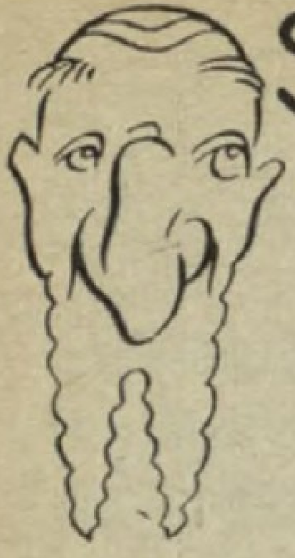
Kartal

Geçim dünyası...

— Bundan sonra lisan bilmiyenlere kazanç yok!..

— Evet, ben bile beş lisanla «Seni seviyorum!» demesini öğrendim!..

Salamonla Mülâkat

Salamon piyasanın eski kurtlarındandır Zekidir, hoş sohbettir. Vecize gibi söz söyler. Ara sıra dükkânına uğrar, konuşur, piyasanın halini öğrenirim.

Geçenlerde yolum düştü, uğradım. Neşesi yerinde idi. Beni gülerek karşıladı:

— Yel bakalum Karga!.. Ne var, ne çok?

— Sağlık.. Sizde?..

— Şükür Allaha.. Haftada bir yün yüzümüz yülüyor..

Salamon boş lâf etmez. Mutlaka bu sözünde de gizli bir hikmet olacaktı. Yüzüne manalı manalı baktığımı görünce izah etti:

— Evet, haftada alti yün oturuyor, bir yün çalişiyoruz. Bir yün muşteri yüzü yörüyoruz.. Bir yün beş on para kazaniyoruz.

— Allah Allah... Hangi günmüş bu mübarek gün?

Salamonun sesi, ilâhî bir âhenkle ürperdi:

— Cumartesi!..

— Acayip... Sebep?.

— Sebep mi?

Durdu, başını filozofane bir eda ile salladı:

— Otur da anlattirayim.

Karşı karşıya oturduk, dinlemeye başladım:

— Efendim, açik yoz bir Yahudi için en parlak yün cumartesidir. Çünki piyacuma yünü fazla hovardalik sadaki muslûman Turkler, ettikleri için cumartesi yünü mazalarini yeç açar, erken kaparlar. Piyasadaki Rum ve Ermeni Türkler ertesi yün pazar olduğu için daha sabahtan yiyecek, içecek meze hazirliğina başlarlar, dükkâni unuturlar. Piyasadaki halis Musevî Türklerse, mubarek cumartesi yünü ibadetle meşgul oldukları için mazaya uğramazlar. Bundan dolayidir ki açikyoz bir Yahudi için cumartesiden daha kârli yün olmaz.

Salamon, gözlüklerinin üstünden yüzüme bakarak gevrek bir kahkaha attı:

— Ağnadin mi şimdi cumartesinin ne mubarek yün olduğunu?. He he he he!...

Ve kapıdan yeni giren müşterileri hararetle karşıladı:

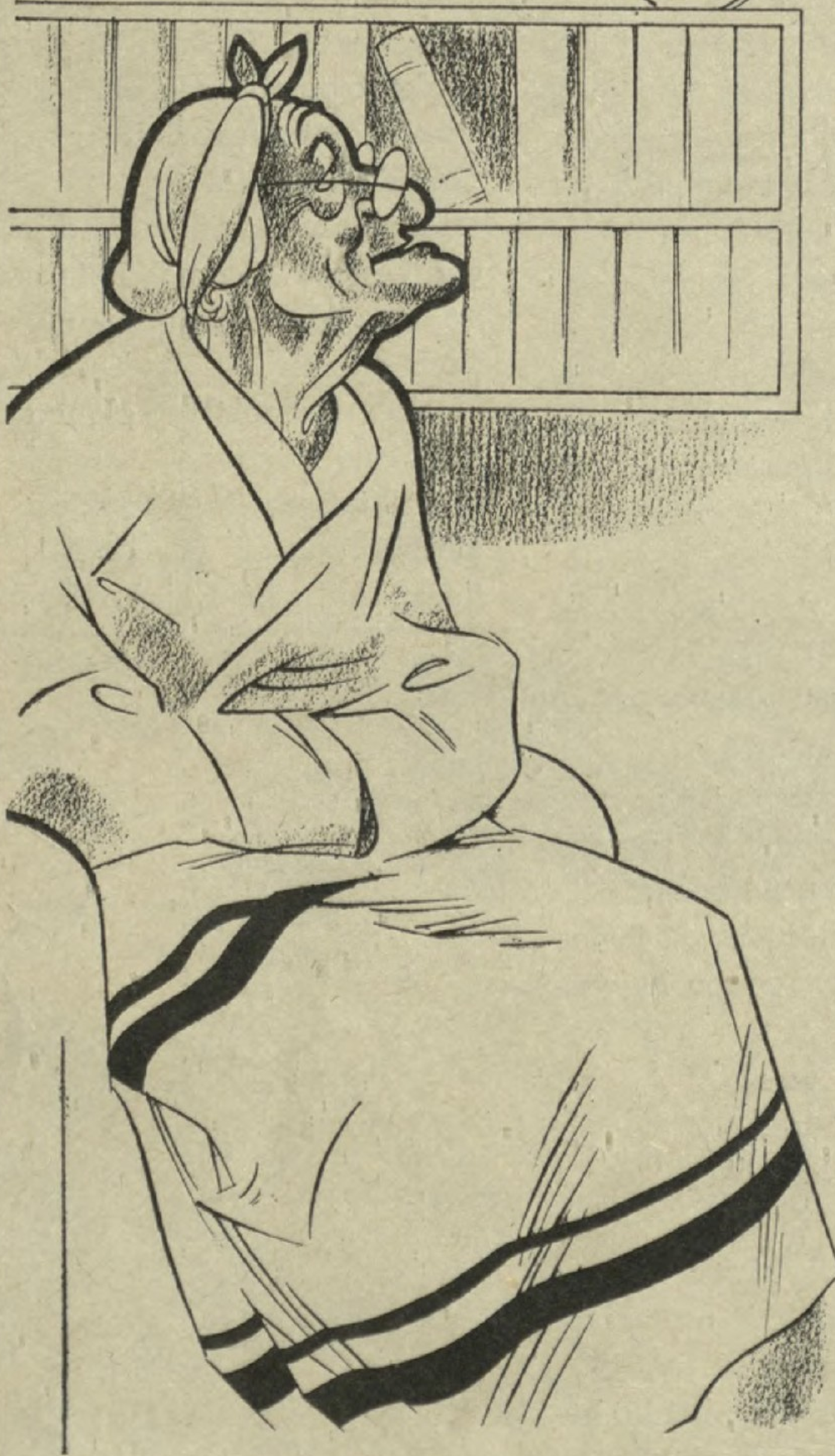
— Buyurunuz paşa efendimiz.. Ne emrettiniz.. Maşallah efendim, en alâsi var...

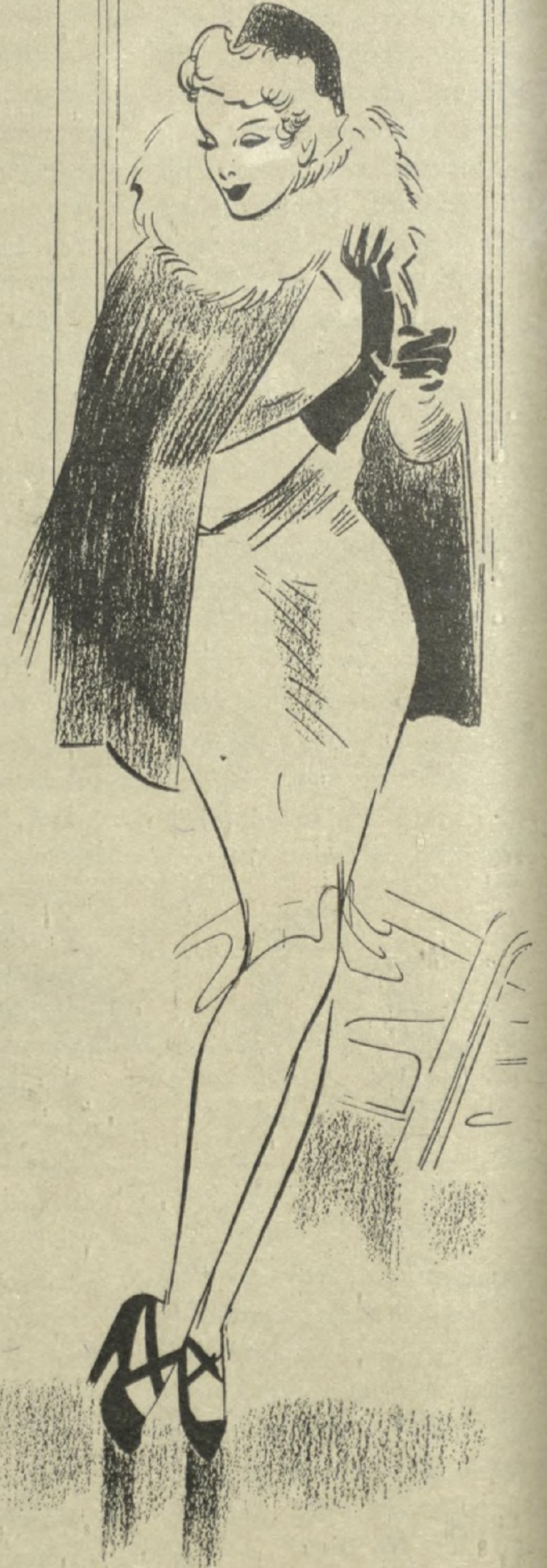
Karga

Gazetelerden: Denizbankın yeni (Suvat) vapuru Kadıköyüne işlemeğe başladı..

Kız — Bu akşam Kadıköyüne (Suvat) la geldim..
Annesi — Kız, o da kim?.. Yeni nişanlın mı?..

394

Bir cümle!

Mütarekeden sonra bir ecnebi mektebin Tükçe muallimi *** talebelerden birini tahtaya kaldırdı. Mektebin havasında yabancı bir milliyetperverlik rüzgârı esi. yordu. Tahtaya kalkan çocuk Türklüğe pek az hümet eden küstah bir ecnebi talede idi. Muallim *** Türkçe dersinde bu talebeye bir cümle yazdırmak istiyordu. Çocuğa hitaben:

— Tahtaya bir cümle yaz!

Dedi. Çocuk küstah bir tavırla tebeşiri aldı ve tahtaya iri harflerle:

«Ben (bir ecnebi memleketin ismini koyarak) severim!» diye yazdı. Sınıfta bulunan Türk talebeler çocuğun maksadını anlayarak müteessir olmuşlardı. Muallim *** sükûnetini muhafaza ediyordu. Çocuğa sordu:

— Bu cümlenin faili kim?

— Ben.

— Mef'ul kim!

Çocuk yazdığı o ecnebi memleketin ismini söyledi.

— Fiil hangisi?

— Severim.

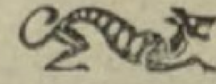
Muallim yine ayni sükûnetle çocuğa emretti:

— Şimdi aynı cümlenin menfi şeklini yaz!

Çocuk muallimin bu katî emri karşısında tebeşiri aldı ve:

— Ben (yine o ecnebi memleketin ismini yazarak) sevmem! diye yazdı. Muallim çocuğa işaret etti:

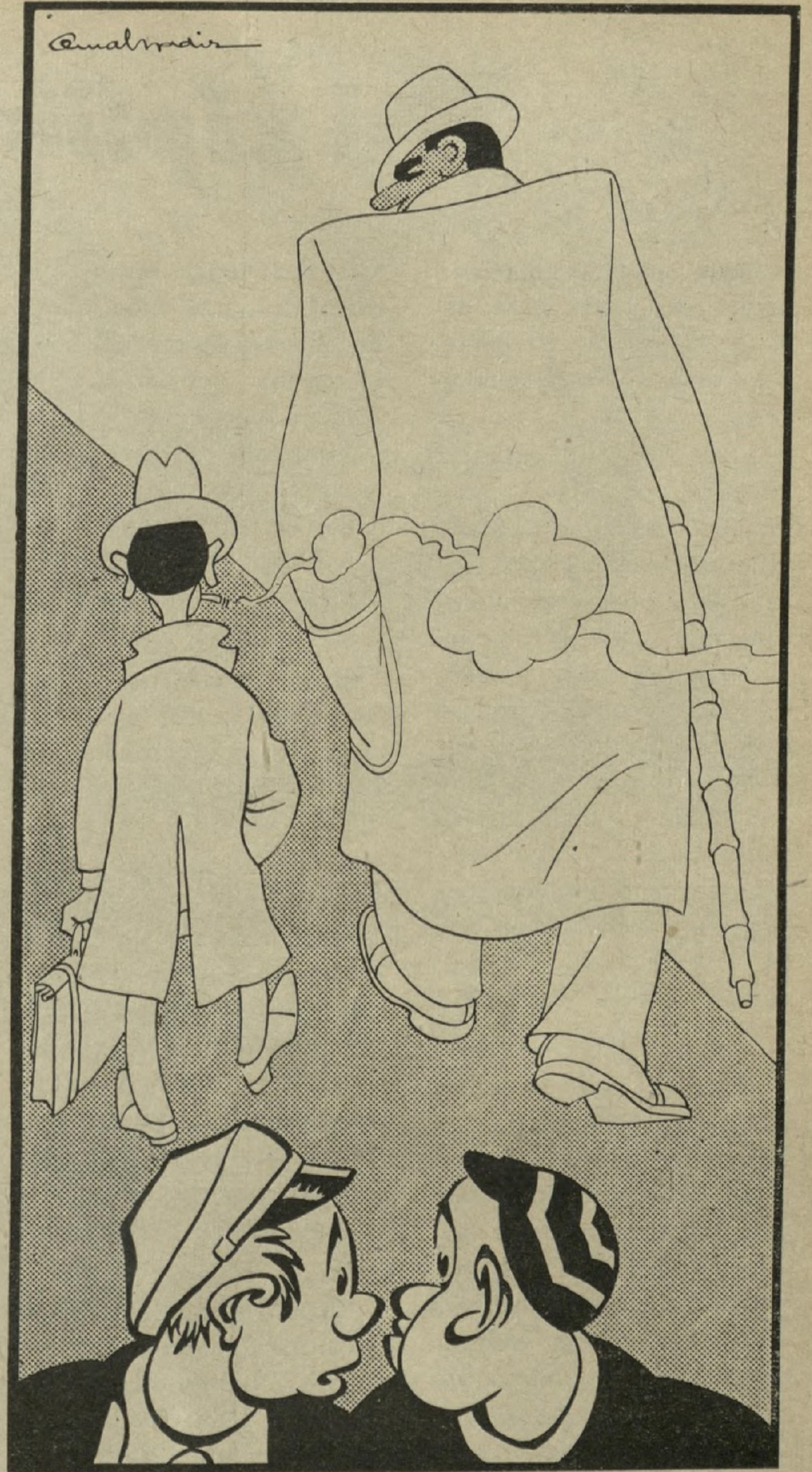
— Otur yerine!

MESLEKDAŞ

Vaktile matbuat müdiri umumisi iken Ercümend Ekremi tebrike gelen Kütahya mebusu Cevdet İzrap:

— Tebrik ederim üstad, demiş, ben Akbabanın mevzuu, sen Akbabanın muharriri... İkimiz meslekdaş sayılırız..

— **Reşad Nuri ile Esad Mahmud!..**

— **Hangisi daha kuvvetli muharrirdir?..**

— **Tabiî Esad Mahmud... Baksana, ötekinin üçü kadar!..**

— **Zavallı Nihadı cenaze otomobili çiğnemiş...**

— **Ne talihli adam yahu, ölürken bile otomobil ayağına geldi!..**

Tenezzül

Bir mecliste, son zamanlarda otomobilleri, apartımanları olan bir zata dair dedikodu yapılıyordu. Hazırundan biri:

— Her tarafta suiistimalinden, çaldığından bahsolunuyor.. Acaba sahi mi?..

Bir başkası:

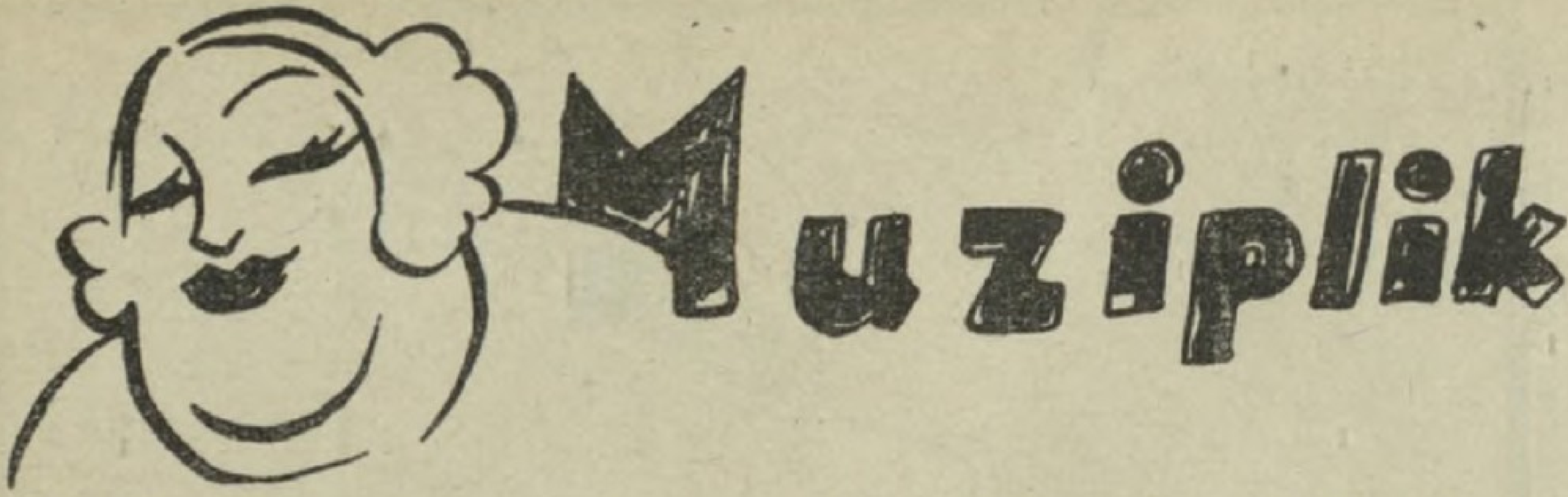
— Söylerler azizim, söylerler...

Diye baş salladı. Bir diğeri Fazıl Ahmede sordu:

— Siz bu zatı yakından tanırsınız.. Hakikaten çalar mı?..

Fazıl Ahmet cevap verdi:

— Vallahi azizim, ezbere bir şey söyliyemem.. Siz evvelâ çaldığı paranın miktarını söyleyiniz, ben de size o kadar parayı çalmağa tenezzül edip etmiyeceğini söyliyeyim!..

Küçük Safiye halının üzerinde oynuyordu. Elinde bilya taşları ve bir takım kâğıt resimler ve boncuklar vardı.

Dayısı Necip yanına oturdu, beraber oynamağa başladılar. Küçük kız bilhassa yalancı bir inciye karşı fazla düşkün görünüyordu. Kadın değil miydi? Tabiî incilere karşı fazla incizabı olurdu. Bir müddet dayı ile kız boncuklarla, bilya taşlarile ve yalancı incilerle oynadılar. Nihayet bu oyundan bıkan Safiye koltuğun saçaklarını tutarak ayağa kalktı ve elinde kalmış olan inciyi dayısı, dalgınlıkla cebine yerleştirdi.

* * *

Bundan beş gün sonra Necip, zevcesini İzmirde bırakmış ve işlerini bahane ederek İstanbula bir kaç gün geçirmeğe gelmişti. İşte bu seyahatte Fethiyeyi tanıdı. Bu, en aşağı iki yüz kilo sikletinde bir kadındı. Ne şişman, ne kanlıydı yarabbi!. Derisi kalkan balığı sırtı gibi pörtük pörtüktü ve tıpkı kırmızı şarap renginde idi.

Mehtaplı güzel bir gece idi. Fethiyeden başka kadınlar da orada olduğu halde bilhassa Fethiyenin böyle yanına gelmiş olması, Necibin fena halde sinirine dokunmuştu. Fethiye kocaman vücudile meytabı kapıyor ve ona ölmüş kocasının büyük, zengin bir tüccar ve babasının eski bir vezir olduğunu anlatıyordu.

Necip buna fena halde sinirlendiği halde sesini çıkarmıyor ve nezaketle bu kadının hikâyesini dinliyordu.

İstanbula geldiğinin ikinci günü idi. Ona Beyoğlu caddelerinde rast geldi. Her zamankinden daha kızarmıştı ve daha telâşlı idi. Ona vapurdan ve bagajdan bahsetti. Galiba bavulları kaybolmuş veya denize düşmüştü, yahut da başka bir şey olmuştu. Ne söylediğini Necip dinlememişti bile.

Üçüncü tesadüfleri plâjda oldu. Plâjın sakin bir saatiydi, banyosunu yapıp giyinmiş olan Necip yukarıda oturuyordu. Birden mayolu ve yarı çıplak bir vücudün kumlarda dolaştığını gördü, vücut ama ne vücuttu yarabbi. İki yüz kiloluk bir şey.

Necip asabiyet içinde bunu tanıdı. Fethiye idi ve müstekreh etlerile, canım tabiati, canım manzarayı kepaze ediyordu.

Necip gözlerini kapadı. Fakat uzun müddet kapıyacak kadar ağırlığı yoktu. Gözleri kendiliğinden açıldı. Fakat tek başına plâjda yine o vardı. Elinde kocaman bir çanta, yere iğiliyor ve yerden bir şeyler topluyordu. Bunlar deniz hayvanlarının sahile vurmuş renk renk boş kabukları idi.

Bu manzara o kadar sinirine dokunuyordu ki asabiyetle yumruğunu sıktı. Fakat masaya vurmağa utandı, cebine soktu ve işte bu anda cebinde eline büyük ve yuvarlak bir şey dokundu. Nedir, diye merakla çıkardı. Bu, Safiyenin oyuncakları içindeki yalancı inci idi. Bunu aldı ve gülümsedi. O da kumsala indi, onun arkasından dolaştı, onun dalgınlığından istifade ederek boş bir hayvan kabuğuna inciyi yerleştirdi ve tam onun yoluna bıraktı. Fethiye kendi işile o kadar meşguldü ki bunu fark etmedi bile. O yine masasına döndü ve seyretti. Fethiye, Necibin tahmini veçhile inciyi buldu. Heyecanı Necibi kahkahalarla güldürüyordu. Kocaman inci sahici olsa ne kadar kıymetliydi. Fethiye sevincinden bunu öptü.

* * *

O gün otelin sofrasında yine onu gördü. Vakayı herkese anlatıyordu ve inciyi gösteriyordu.

Ertesi sabah otelin bütün misafirleri midye kabuğu toplamağa çıktılar. Yaptığı bu muziplik Necibin pek hoşuna gitmişti. Yaramaz bir çocuk kadar buna seviniyordu.

* * *

Bir gün sonra karısından mektup aldı, bu mektubun bir yerinde şu satırlar vardı:

«... Kocacığım, canını sıkacak bir havadisim var. Yeğenin Küçük Safiye bizde annesinin kaldığı zaman benim mücevherat çekmecemi karıştırmış, yüzüklerimi almış, geçen sene hediye ettiğin inci gerdanlığı koparmış, bir çoğu kaybolmuş, asıl fenası, kaybolanların içinde de asıl gerdanlığın ortasındaki en büyük ve en kıymetli inci de var!. Ablan onu bir temiz döğdü. Doğrusunu istersen ben de çok kızdım, ama ne yaparsın küçücük çocuk öldürülmez ya!.»

Şeytan

Lûgatnamei Zahir ÇELEBİ

Kablo ile muhabere — Kaçamak — Kader — Kafes — Kakao

— Hayatta yegâne arzum bir otomobil sahibi olmaktır...
— Ben, şimdilik bir şoföre de razıyım!..

Bir Dolandırıcı

Göz göze gelince gülümsedi. Simasını bir yerden tanıyor gibi idim, ama nereden, hatırıma gelmiyordu. Düşünmeye vakit bırakmadan yanıma geldi. Lâübali ve neşeli bir tarzda konuşmıya başladı:

— Mark, amma da yuvarlanıyor ha!. Ben ağzımın tadını aldım, artık hiç marka dokunmam... Otuz bin liram gitti. Tavsiye ederim (Kredi fonsiye) alınız. Eğer bir fevkalâdelik olmazsa yirmi otuz bin lira kazanmak işten değildir.

Kendi kendime:

— Beni banker zannetti!

Dedim. Böyle yüksek kazanç ve kayıplardan bahsetmesi hoşuma gitti. Ona bu işlerle hiç alâkam olmadığını, borsacıların oturduğu bu kahvede sadece bir dostumu beklediğimi söylemek istemedim. Dikkatle dinlemeğe başladım.

— Görürsünüz, İngiliz lirası şu bir kaç gün içinde tekrar düşecek.

Ben de bir şey söylemiş olmak için:

— Niye düşecek?

Dedim· Elini uzatarak açtığım paketten bir sigara aldı ve mermer masanın üstüne maharetle vurarak:

— Pek tabiî değil mi monşer, Londra konferansı fos çıktı, doğrusu bu işte, Fransızlar kurnazca hareket ettiler. (Lö Tan) ın makalesini okudunuz ya?

— Hayır!

— Ah, okuyun monşer, şedövr, cidden şedövr.

Kulağıma eğildi, mahrem bir şey söyler gibi fısıldadı:

— Ünyon alınız!

Ben ne olduğunu anlamamış, mütehayyir bir halde duruyordum. Gülümsiyerek yüzüme baktı, esrarengiz bir tarzda bir gözünü kırparak:

— Alınız... Alınız diyorum, işte o kadar.. Ben müdiri umumiyi çok iyi tanırım, ama çok iyi.

Bir dakika durduktan sonra bir elile başına vurarak:

— Monşer, konuşamıyacağım, öğle yemeğine Tarabyaya davetliyim. Az daha unutuyordum... Ne ayıp olacaktı, sormayın. Saatiniz kaç?

— On ikiye on var!

— Hemen bir otomobile atlamalı!

— Masaya vurarak garsonu çağırdı. Elini ceketinin cebine sokup bir lâhza durdu, elbisesine baktı:

— Tu... Allah müstahakkını versin... Elbisemi değiştirdiğimi unuttum. Vapura yetişeyim diye acele ile insan portföyünü değil, kendisini bile unutacak.. İşte Adada oturmanın mükâfatı.

Birden etrafına bakıp başka bir tanıdık aradıktan sonra:

— Pardon, bana on lira verir misiniz? Yarın kese bırakırım... Mersi... Garson çabuk bir otomobil.. Hesabımı baydan al!.

KARGA

397

— Hayatında ilk erkek ben olduğuma yemin et bakayım...

— Evlâdımın başı için sensin ..

Hırsızlama!

Harp zenginlerinden Nuri, geçen sene Şişlide koca bir ev inşa ettirmişti. Bir gün eski, samimî, fakat züğürt arkadaşlarından Hamdi'ye yeni evini gezdiriyordu:

— Bu «arabesk» salon, diyordu, bu mavun yatak odası, bu kütüphane, burasını bilârdo salonu yaptırdım... Çok güzel değil mi? Hele şu saklı merdivene ne dersin? İstediğim zaman buradan çıkacağım ve hiç bir tarafa iştiraki olmıyan bir salona gireceğim.. Ben bu merdivene «hırsızlama» adını koydum. Hoş değil mi, söyle bakayım, sen ne dersin?

Hamdi, sözünü esirgemeden cevap verdi:

— Çok hoş bir isim! fakat bunu yalnız merdivene değil, bütün eve teşmil etmeli?!...

173 Liraya Bir Ders

Mücellâ: Genç bir ressam
Matmazel Zozo: Artist
Matmazel Fofo: Artist
Matmazel Kiki: Artist
Matmazel Fifi: Artist
Garsonlar, müşteriler, cazbantçılar...

Sahne: Beyoğlunda (Şeytan bar) salonu

BİRİNCİ MECLİS

Mücellâ — Garson

(Mücellâ, içki kartını gözden geçirdikten sonra)

— Bir şişe şampanya... Kordon ruj...

(Garson, gözleri sevinçten gülerek eğilir)

— Başüstüne efendim.

(Bu aralık Mücellâ, dudağının arasına bir sigara iliştirip etrafı süzmeğe başlar.)

— Enfes.. Enfes... Bütün kızlar enfes!..

(Billûr kadehte buğulanan şampanyayı içer.)

— Garson!.

— Paşam!..

— Bu yavrulara söyle, öyle uzakta durmasınlar.

— Hangisini emrediyorsunuz paşam?

— Şu sarışın kim?

— Daha dün sabah geldi bayım.. Bir Macar kızı... Kiki..

— Gelsin yanıma!.. Ya şu esmer?

— Bir Fransız artisti paşam.. Daha dün akşam geldi.. Fifi...

— Gelsin yanıma!. Şu kumral kim?

— Bir Yunan artisti efendim.. Daha bugün geldi... Zozo...

— Gelsin yanıma!. Ya şu beyaz kız kim?

— İstanbullu bir artist bayım. Daha bu akşam geldi. Fofo.

— Gelsin yanıma!.

(Garson, kızların kulağına eğilir, bir şeyler söyler, hepsi birden sevinçle yerlerinden kalkıp ressam Mücellânın masasına gelirler.)

— Oturun kızlar, oturun..

(İçlerinden birinin yanağına bir fiske vurarak)

— Söyle bakayım: Sen ne içersin sarı kız?

— Kokteyl!

(Öbürünün çenesini okşıyarak)

— Sen?

— Şarap!

(Diğerinin dudağını sıkarak)

— Sen?.

— Viski!.

(Dördüncüsünün göğsünü gıdıklıyarak)

— Ya sen?.

— Kuvantro!.

(El çırpıp garsonu çağırır).

— Garson... Getir kızların istediklerini!.

(Ressam Mücellâ, garsonlardan milyoner bir Raca itibarı görmektedir. Bir aralık bu hovarda müşteriye, barın sahibi kendi elile bir tabak meyva bile hediye eder: Muzlar, armutlar, şeftaliler. Su yerine içki, söz yerine kahkaha ve buse!.. Sabaha karşı masanın önünde bir Macar havası çalan kemancı ile saksafoncuya da birer şişe şampanya gider.

Nihayet ortalık aydınlanırken ressam Mücellâ, sendeliyerek ayağa kalkar. Ve gümüş bir tabak içinde hesap gelir: 173 lira...

— Nedir o?...

— Hesap paşam...

— Hesap ha?... Hesap... Ne kadar?..

— Yüz yetmiş üç lira paşam.

(Ressam Mücellânın müstehzi bir tebessümle aralanan dudaklarından yalnız şu veciz kelime çıkar):

— Yok!...

— Ne?.. Yok mu?... Yok mu?...

— Yok!...

Hizmetçi — Karşıki avukat haber gönderdi: Giyinirken perdeyi kapatmanızı rica ediyor... Mahkemeye geç kalıyormuş!..

(Bar sahibi, baş garson, ikinci garson, üçüncü garson, bütün garsonlar etrafına üşüşürler).

— Bre yoktu da niçin içtin?..

— Utanmaz.

— Dolandırıcı..

— Çıkar cebindekileri.

— Çağırın bir polis!.

(Gürültünün arttığını gören Mücellâ, birdenbire hiddetle haykırır)

— Ulan buraya bak herif.. Söyle bakayım: Sen kaç senedir bar işletiyorsun?

— On iki!..

— Ya sen.. Kaç yıllık garsonsun?.

— On beş!.

— Tuu!.. Yazıklar olsun size be.. Yazıklar olsun... Bunca zamandır bu meslektesiniz de hâlâ zenginle fakiri, hovarda ile serseriyi ayırt etmeği öğrenemediniz mi?.. Ha?.. Ulan baksanıza bana: Bende o mirasyedi hali var mı? Şu tüyleri dökük pantalonuma haydi dikkat etmediniz.. Şu açlıktan sararmış suratım haydi gözünüze çarpmadı.. Ya hiç listeye bakmadan şampanya ısmarlayışımdan, ya dört kızı birden çağırıp ne isterlerse içirmemden de mi benim meteliksiz bir herif olduğumu anlıyamadınız?. Ulan bu zamanda böyle hesapsız para harcıyacak zengin, böyle su yerine şarap, viski, kokteyl içecek kabadayı var mı be?. Ulan hangi asırda yaşıyoruz?. Harp sonu dünyasında olduğumuzu unuttunuz mu yoksa?

(Hiddetle kaşlarını çatarak haykırır)

— Size 173 lira veremem. Fakat 173 liradan daha kıymetli bir ders vereyim: Bundan sonra, müşterinin sözüne değil, yüzüne bakınız!

(Ve bar sahibinin, garsonların hayret dolu bakışları arasında, kollarını sallıya sallıya bardan çıkar).

Çimdik

Şirket

Torik Necmi geçen gün gazeteye şöyle bir ilân vermişti: «Malı, mülkü, parası olmıyan, fakat namuslu, haysiyetli bir adamla kârlı bir şirket kurmak istiyorum. Talip olanlar müracaat etsin!»

İlânı okuyan bir safdil, Torik Necmiye müracaat etti.

— Sizinle şirket kurmak istiyorum!

— Pekâlâ.. Paran var mı?

— Yok!.

— Malın, mülkün?

— Onlar da yok!

— Namusça, haysiyetçe nasılsın?

— Herkes beni çok doğru bir adam olarak tanır.

— Âlâ, şerait uygun. Şimdi seninle kârı yarı yarıya taksim etmek üzere bir şirket yapacağız!

— Bu nasıl şirket olacak?

— Anlatayım: Ben borç alacağım, sen kefil olacaksın!.

— Sen borcunu ödiyecek misin?

— Ne münasebet, öyle olsa parayı nasıl taksim ederiz?

— Kefil olduğum için parayı benden alırlar.

— Neni alacaklar? Paran yok, malın, mülkün yok!

— Öyle ama, o zaman da namusumu, haysiyetimi muhafaza edemem!.

Torik, bıyık altından gülerek cevap verdi:

— Ulan, enayilik etme, beş parası olmıyan adam, bu zamanda namusunu ancak bu kadar muhafaza edebilir işte!.

BÜYÜMÜŞ!

Kapıyı açan hizmetçi kıza sordu:

— Terzi Matmazel Piliçyanın evi burası mıdır?

— Hayır, burası Madam Tavukyanın evidir..

— Burası olacak. Ben görmiyeli büyümüş demek!

399

Bir Rüyanın Hatırası

Tefrika No. 20

MAHMUD YESARİ

Cin kısaca:

— Bakkala olmaz, dedi. Eczane ile daha ahbabımdır.

Genç kadın, devam etti:

— Eczahaneye telefon ederim. Sana haber verirler. sen, İstanbula inersin, buluşuruz. Lüks otomobilimizi görmelisin, Cin; öyle şık, öyle rahattır ki... Seninle Arnavutköyüne gideriz, Büyükdereye uzanırız. İstanbulun her tarafında dolaşırız.

Konuşurken Remide neşelenmeğe başlamıştı:

— Kışın da eğleneceğiz; hiç canımız sıkılmıyacak. Sık sık buluşuruz, Cin. Sen hiç merak etme.

Neşelendikçe hayali de genişliyordu:

— Neler düşünüyorum bilsen... Küçücük, şirin bir garsonyer tutacağım. Ara sıra, orada buluşacağız. Senin orada, küçük bir gardirobun olacak. Pijamanı, terliğini falan düşünme. Yalnız smokinini, frağını getirirsin. Kış balolarına gideceğiz. Kocama bütün balo biletlerini getirirler. Ben sana, hepsini veririm.

Cin, bir masal, bir ninni dinler gibi, gözlerini yarı kapamış, dudaklarında durgun bir gülümseyişle genç kadını dinliyordu.

Remide, kendi hayaline kendi kanmış, tatlı tatlı anlattı; Cin de onun bu hayallerine kanmış, inanmış göründü.

Genç kadın, Cini, ona tesadüf ettiği yerde bıraktı:

— İstanbula taşınmazdan evvel görüşemezsek; ben, eczahaneye telefon ederim. Sen, sık sık eczahaneye uğra.

Delikanlının elini sıkarken:

— Mektup yaz, derdim, olmaz, dedi. Randevuya gelmiyecek olursan gücenirim.

Cin, başını salladı, yutkundu:

— Gelirim.

Genç kadın, aylardanberi hep şen, neşeli görmeğe alıştığı delikanlının mahzun duruşuna içlenmişti:

— Durgun durmak sana yaraşmıyor, Cin. Ağlıyarak ayrılmıyalım.

Fakat buna rağmen, kendi sesi de titriyordu; kendini fazla tutamıyacağını anladı, elini Cinin elinden çekti, arabanın kapısını kapadı, elile bir öpücük gönderdi:

— Hallo, Cin!

Cin de elini salladı:

— Hallo!

Araba, yürüdü. Cine, son defa dönüp baktı; Cin, hâlâ elini sallıyordu. Remide, gözlerinden yanaklarına sızan sıcak damlaları, mantosunun cebinden çıkardığı mendile sildi:

— Hayatta, sürekli sevinç yokmuş!

— 10 —

— Kocacığım, bugün büyük otomobil bana lâzım. Arkadaşlarımla gezeceğiz.

Veysi Kazanç, gülümsemişti:

— Peki karıcığım. Yalnız, çok geç kalmazsın, değil mi?

— Gece, bir yere mi gideceksin?

— Belki klüpten çağırırlar.

— O kadar geç kalmam.

Remide, şoförden çekinmiyordu. Bir çok genç, şık ahbapları vardı; onlarla birlikte otomobile binip geziyorlar, pastahanelerde oturuyorlardı. Şoför, hiç bir şeyden şüphelenmiyecekti. Remide, Cin'in kulağına fısıldayınca, pot kırmak tehlikesi de kalmıyacaktı.

Vakit, daha erkendi. Fakat genç kadının içi içine sığmıyordu. Otomobili garajdan çıkarttı, hemen bindi:

— Feriha hanımlara uğrıyacağız, dedi.

Remide, bir kaç ahbaba uğramakla çıkması muhtemel dedikoduların önünü almış oluyordu. Otomobilde, uğradığı yerlerde, hep ayni şeyi düşünüyordu:

— Cin, kimbilir, şehir kıyafetile ne centilmen olmuştur!

Delikanlıyı bu kadar özleyişine şaşıyor, buluşma saati yaklaştıkça kalbi çarpıyordu:

— Meğer Cini ne kadar seviyormuşum!

Onu bekletmemek için bir kaç dakika evvel gidip beklemek istedi:

— Galataya çek... Kadıköy iskelesi tarafında dur. Bir ahbabı bekliyeceğiz.

Otomobil, Galataya doğru yol alırken, Remide, o günkü plânını tasarlıyordu; İstanbul tarafına, hele surların dışına giderlerse, şoför kuşkulanacaktı. Büyükdere yolu da manalı idi. Düşüne düşüne Arnavutköyüne doğru uzanıp dönmeyi muvafık buldu; kendi kendine:

— Nereye olursa olsun, otomobil tehlikeli... Bir garsonyer bulmalı... Bunu, ben, yapamam. Cin de Beyoğlunun yabancısı... Ne yapıp yapıp bunun çaresine bakmalı, diyordu.

Otomobil Köprüde Kadıköy iskelesi önünde durmuştu. Remide, otomobilde bir köşeye büzüldü. Mantosunun yakasını çekerek yüzünü yarı örttü, beklemeye başladı. Çok geçmedi, Köprüye yanaşan vapur halkı, iskeleden rıhtıma taştı, yayıldı.

Genç kadın, bütün dikkatile kalabalığa bakıyordu. Gözleri, hep şık giyinmiş, boylu boslu bençlerde idi. Kalbinin çarpıntısından soluğu tıkanacak gibi oluyordu...

Kalabalık, yavaş yavaş dağıldı, iskele boşaldı; Cin, yoktu.

Genç kadın, buna, çok sinirlenmişti:

— Cin, sözünde dururdu ama... Acaba hastalandı mı?

İskeleyi, rıhtımı, Köprü üstünü, son bir ümitle gözetlerken, rıhtımın yaya kaldırımında, kolları, eteği vücudüne kısa gelen, kılıksız bir gencin etrafına şaşkın, şaşkın bakındığını gördü. Bu kılıksız, zibidi genç, Cine benziyordu; hem, çok benziyordu.

Remide, buna inanmak istemedi, daha dikkatle baktı. O genç, Cin idi.

Bu kılıkta bir genci nasıl otomobiline alırdı? Bunu kim görse şöphelenmezdi. Bu kılıksız geç, lüks otomobile yaraşmazdı ve şık, zengin bir kadının yanında o- dü, mantosile yüzünü örtturamazdı. Buna imkân, ihtimal yoktu.

Şoför, hiç sesini çıkarmadan bekliyordu. Remide, isyan etmek istedi, edemedi; bir an, Cinin boynu bükük duruşuna kalbi kanadı; fakat imkânsızlık, elini kolunu bağlıyordu. Cinin, kendisini tanımasından korktu, köşeye daha büzültu, dişleri arasından:

—Dönelim, dedi.

* * *

— Remide, bu yaz için, yine geçen sene tuttuğumuz köşkü kiralıyalım.

— Hayır, kocacığım. Adalara gidelim.

Genç kadın, kalbinde acı hatırası kalan yaz rüyasını tekrar görmek, yaşamak istemiyordu!

Mahmud Yesari

SON

Ecnebi Karikatürleri

— **Şu paketleri on dakikacık taşıdın diye şikâyet ediyorsun! Ya ben hiç şikâyet etmeden aylarca sırtımda taşıyacağım!..**

[İngiliz karikatürü]

Güzellik enstitüsünde:

— **Karımın güzel olması için ne tavsiye edersiniz?**

— **Bir başka kadınla evlenmenizi..**

[İsveç karikatürü]

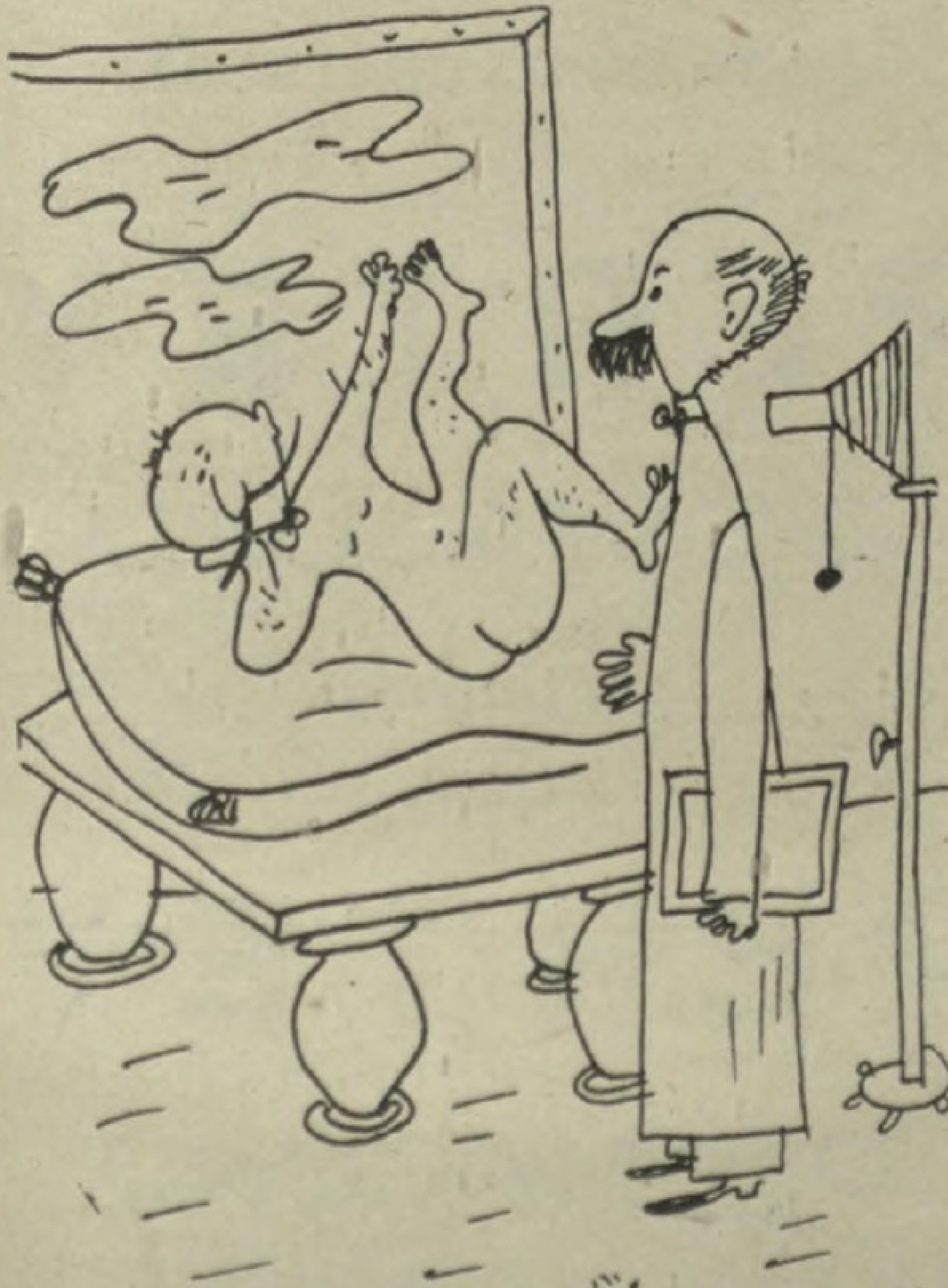

— **Kocacığım, sen böyle uzun seyahatlere çıkınca saçlarım dimdik oluyor!**

— **Neden, bana bir şey olacak diye mi korkuyorsun?**

— **Yok canım, param bitiyor da ondüle yaptıramıyorum!..**

[İtalyan karikatürü]

— **Çocukluk fotoğrafımı kaybettiğim için yenisini çıkartmağa geldim.**

[İtalyan karikatürü]

SÜMER BANK

Yerli Mallar Pazarı

SAĞLAM

UCUZ

GÜZEL

İstanbul, Bahçekapı - Beyoğlu, İstiklâl caddesi

Kendine beyhude yere
eziyet ediyor.

NEVROZİN

Varken ıztırab
çekilir mi ?

Baş, Diş ağrıları

ve üşütmekten mütevellid bütün ağrı,
sızı, sancılarla nezleye,
romatizmaya karşı

NEVROZİN

kaşelerini alınız.

İcabında günde 3 kaşe alınabilir

İSMİNE DİKKAT

Taklidlerinden sakınınız.
Ve Nevrozin yerine başka bir
marka verirlerse şiddetle
reddediniz.

NEZLE, GRİP
BAŞ, DİŞ
ROMATİZMA
ve bütün ağrıları,
kadınların ay sancılarını derhal
geçiren
SEFALİNİ
her yerde ısrarla
arayınız

SEFALİN

1 - 12 lik ambalâjlar içerisindedir. Taklitlerinden sakınınız

Diş Hekimi

Ferit Ramiz

Hergün öğleden sonra
DİŞ ve ÇENE RÖNTGENİ
Beyoğlu Tünel İstiklâl caddesi
Telefon: 43413

Dünyanın
En Sağlam ve
Sıhhi
PREZERVA-
TİFLERİ

Teki 10, 3 lük 20, 6 lık 40
kuruştur. Her eczanede bulunur.

Dişlerinizin

daima sağlam ve beyaz
kalmasını isterseniz

PERTEV

DİŞ MACUNU

kullanınız

PERTEV

DİŞ MACUNU

Dişleri inci gibi beyazlatır
ve diş etlerini kuvvetlendirir

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü
Yusuf Ziya
KENAN Basımevi ve Klişe Fabrikası

402

Güzelliğim Asrî Zamanın Bir Mucizesile % 50 Nisbetinde Artmıştır.

Cildim hemen yarı ölmüş bir halde idi. Buruşmuş, solmuş ve ihtiyarlamıştı. Maamafih karakterim henüz gençti. Dansı seviyordum, fakat hiç kimse beni dansa davet etmiyordu. Bugünün erkekleri, gençliği arıyorlar. Nihayet bir cild mütehassısı ile istişare ettim. Dedi ki: Cildinizin «Biocel» i - cildi terü taze tutan kıymetli cevheri - azalmıtır. Fen, son zamanlarda «Biocel» i genç hayvanlarda gizlenmiş cild hüceyrelerinden istihsal çaresini bulmağa muvaffak olmuştur. Tıpkı cildinizin «Biocel» i gibidir. Bu cevher, şimdi cildinizi beslemek ve gençleştirmek için matlup nisbet dairesinde Tokalon kreminin terkibinde mevcuttur. Vakit kaybetmeden bunu tecrübe ettim ve resimlerde görüldüğü gibi memnuniyetbahş neticeler elde ettim. Sonra, bir mıknatisin çeliği cezbettiği gibi cilde son derece yapışma hassasını veren hususî ve kıymetli maddeleri ihtiva eden yeni ve gayet ince bir pudra kullandım. Hemen hemen gayri mer'î olup sudan, yağmurdan ve tagayyüratı havaiyeden kat'iyyen müteessir olmadığı için banyonuzu alırken veya sıcak bir salonda dans ederek terleseniz bile yüzünüzde sabit kalır. Bu yeni pudranın şayanı hayret ve orijinal renkleri vardır. Bu cazip keşif pek büyük ve malî fedakârlıklarla Tokalon müessesesi tarafından temin edilmiştir ve Tokalon pudrasına karıştırılmıştır. Her yerde Tokalon krem ve pudrasını arayınız.

Ademi iktidara

ve

Belgevşekliğine

karşı

HORMOBİN

tabletleri

Her eczanede arayınız.

Posta kutusu (1255 Hormobin)

Galata, İstanbul

Güzel ve beyaz dişlerle süslü

Bir tebessüm aşkın başlangıcı olur

Dişlerinizin parlaklığını muhafaza ederek tebessümünüzün tazeliğini vikaye ediniz. Bunun için de gayet antiseptik ve güzel kokulu meşhur DENTOL diş suyu ve macunu kullanınız. Pasteur'ün tetebbüatı esasına tevfikan istihzar edilen DENTOL diş suyu ve macunu diş etlerini kuvvetlendirir, ağızda güzel bir koku bırakır ve dişlerin beyazlığını muhafaza eder. DENTOL bütün eczanelerle başlıca parfümörilerde satılır.

Dentol

Her yerde DENTOL isteyiniz. Eczahanelerde Parfümörilerde satılır.

403

TORUN

YENİ GELEN
1939
MARKONİ
RADYOLARINI
GÖRDÜNÜZMÜ ?

404

VERESİYE SATIŞ

SAHİBİNİN SESİ
VE ACENTALARINDA

302 İSTİKLAL CAD.
BEYOĞLU